

"Мики Маус је за мене био симбол независности. Он је био начин да стигнем до циља."

Волт Дизни



Из перспективе Запада, тешко је саучествовати са Србима у њиховом губитку Косова и Метохије, што се ономад и показало и то једностраним проглашењем независности те покрајине од стране самозваног албанског „парламента“. Разлог је то што су Србе упорно и непогрешиво повезивали и окривљавали за избијање међунационалних сукоба, после којих је дошло до распада Југославије – конструкта западних сила – а посебно за затварање и систематски покољ босанских Муслимана. На уклањања Косова и Метохије из такве покварене земље гледа се управо као на казну извршиоцима гнусних злочина, те на награду „напаћеном“ народу који трага за слободом.

Међутим, ако ћемо уважавати чињенице, проглашавање независности Албанаца из покрајине значи врхунац урушавања западног концепта демократије и међународног права. И то стога што се тај чин прећутно повезивао са „ратом против тероризма“, и уклањањем терористичких режима талибана у Авганистану и Садама Хусеина у Ираку, да би сада тај исти чин био одржаван путем режима који је управо терористичким деловањем и извојевао своје право да влада регионом.

НАТО је 1999. године бомбардовао Србију читавих 78 дана, наводно да би помогао албанској етничкој већини на Косову и Метохији. Тиме је прилично уништена инфраструктура Србије и дошло је до застоја у њеној економији. Употреба осиромашеног уранијума у оружју које је коришћено у ту сврху, проузроковала је страшне здравствене проблеме међу становништвом. Које је заправо НАТО помагао? Да није заправо помагао Ослободилачкој војсци Косова, ОВК (UCK, Ushtria Çlirimtare e Kosovës), групи за коју се говорка како има везе са Осамом Бин Ладеном, и коју је и сам Стејт департмент САД прогласио терористичком формацијом – све док председник Клинтон није открио да их може искористити као рекламу за групу бораца за слободу, те их потом избрисао са листе терориста 1999. године? Или је пак бомбардовање било само експедијент „демократских“ земаља да насилно уклоне тиранина Милошевића?

Највероватније је да то никад нећемо сазнати.

Шта ми сад можемо да урадимо у вези с режимом који се сада дичи тиме да је „ослободио“ Косово и Метохију и жели да влада њиме? Јер мада је српска владавина на Косову и Метохији била груба и спречавала изражавање албанског национализма, ипак је ОВК тај који је почео са нападима на легитимну власт у региону, као и на цивиле за које су сматрали да „сарађују“ с том влашћу. Овде треба приметити да албанска агресија у региону има историјске корене. За време фашистичке окупације Косова од стране Албанаца, само до августа 1941. убијено је преко 10.000, а протерано између 80.000 и 100.000 Срба, док је отприлике исти број Албанаца из Албаније доведен да се насели у тај регион. Мустафа Круја, тадашњи квислиншки премијер Албаније, дао је хладну изјаву која одзвања и деценијама касније:

„Треба настојати да се српско становништво, и области на којима они живе на Косову очисте од српског становништва и све Србе који су тамо вековима живели требало би прогласити колонијалистима и послати их у концентрационе логоре у Албанију. Све Србе досељенике требало би побити.“

Мада нема оправдања за угњетавање невиних људи, српску хистерију у вези с Косовом би требало посматрати у контексту оваквих страдања српског народа и истовремено његову везаност за оно што је историјски била колевка средњовековне српске државе.

Стога не би требало да нас изненади туробан пут теорористичке ОВК. Изгледа да су они наставили тамо где су албански фашисти стали. Постоје веома распрострањени извештаји о ратним злочинима које је починила ОВК за време и након сукоба на Косову. Има врло распрострањених навода о томе да су припадници ОВК починили ратне злочине против Срба и других етничких мањина (на првом месту Рома), као и против косовских Албанаца који су оптужени за сарадњу са српским властима. Према Извештају Хјуман рајтс воча за 2002. годину, „ОВК је био одговоран за озбиљна насиља... укључујући отмице и убиства Срба и косовских Албанаца које су сматрали сарадницима државе.“ Такође се верује да је ОВК одиграла кључну улогу у етничком чишћењу, отмицама и убиствима Срба и других националних мањина после завршетка рата. Хјуман рајтс воч пише: „Елементи ОВК су такође одговорни за нападе на Србе, Роме и друго неалбанско становништво, као и на косовске Албанце политичке ривале након завршетка сукоба... распрострањено и систематско спаљивање и пљачкање домова Срба, Рома и других мањина као и уништавање православних цркава и манастира... те шиканирања и застрашивања с намером да истерају људе из својих домова и заједница... елементи ОВК су недвосмислено одговорни за велики број ових

злочина.“ ОВК се, такође, оптужује за намерно изазивање снага Југословенске војске да нападају цивилне мете, тако што би, на пример, инсценирала нападе из села, знајући да ће одговор на њих створити лош публицитет државних снага у међународним медијима: “ОВК... је била умешана у војну тактику 1998. и 1999. која је живот цивила доводила у ризик. ОВК јединице су понекад намештале заседу или су нападале полицијске или војне пунктове из села а затим су се повлачили и мештане излагали узвраћеним нападима. Понекад се то претварало у велике масакре, што је помагало ОВК да дâ публицитет свом циљу и да интернационализује сукоб.“

Након завршетка рата, неколико водећих фигура у ОВК биле су осуђене за ратне злочене пред Међународним судом за бившу Југославију, укључујући и злочине против човечности (мучење, убиство, киднаповање и силовање). Тадашњи премијер Косова и Метохије и бивши заповедник ОВК, Рамуш Харадинај, оптужен је 2005. године са своја два поручника под 37 тачака оптужнице за почињена дела ратних злочина. Према том суду, он је био одговоран за план да Србе и друге националне мањине истера са Косова вршећи походе убиства, силовања и мучења.

Упркос свему томе, Рамуш Харадинај је и даље популаран међу косовским Албанцима.

Предати контролу Косова и Метохије у руке таквим организацијама је исто као вратити Авганистан у руке талибана. Није било никаквих гаранција за сигурност и безбедност изузетно мале (након етничког чишћења) и уплашене српске мањине, нити за заштиту споменика који се налазе на листи светске баштине, као што су средњевековна црква у Грачаници. Уместо тога, припадницима владајућег режима било је дозвољено да скрнавте незаменљиве споменике цивилизације, као и да у целом региону избришу историју српског постојања. Данас Срби чине мање од 10 % становништва. Они живе у гето условима, без могућности да напусте своје утврђено насеље, а да не буду изложени ризику насиља од стране њихових албанских суседа „ослободиоца“. Они су затвореници у својим домовима и у својој земљи.

Живот и прикљученија премијера такозване Демократске Републике Косова, Хашима Тачија, такође тера пристојног човека да набере обрве у непријатном изненађењу пред здружном подршком коју је Запад пружио овом режиму. Оснивач Народног покрета Косова (Lëvizja Popullore e Kosovës (LPK), маркистичко-лењинистичке политичке партије које је била посвећена албанском национализму и покрету за уједињење свих области насељених албанским становништвом у једну државу), Тачи је 1993. године постао члан унутрашњег круга ОВК. Тачи, такође познат по свом ратном називу Змија ("Gjarpëri"), био је одговоран за обезбеђивање финансијских средстава, обуку и

наоружање војске, коју је, под покровитељством влада које су биле 'симпатизери' Косова, обучавао у Албанији за слање на Косово.

Тачи је такође основао злогласну "Дреничку групу", организацију криминалног подземља за коју се процењује да је контролисала између 10% и 15% свих криминалних активности на Косову (кријумчарење оружја, украдених аутомобила, горива, цигарета и проституцију). Група се ослањала на своје тесне везе са албанском, чешком и скопљанском мафијом; један од најзначајних фактора за ове везе било је венчање Тачијеве сестре за Сејдија Бајруша, једног од вођа највеће албанске мафије. Једна од првих војних активности ове групе на Косову био је напад на железнички прелаз у Глоговцу у централном Косову, 25. маја 1993, када је банда у којој се налазио Тачи са још неколицином, убила четири српска полицајца, а тројица су задобили тешке повреде. Дана 17. јуна 1996. године, Тачи и још неколико припадника ОВК отворило је ватру на аутомобил српске полиције у Сипољу у северном делу Косова, на путу Митровица-Пећ. Касније исте те године једна друга јединица под Тачијевом командом бацила је бомбе на српске војне баракe у Вучитрну, у централном Косову. С правом, у јулу 1997, Општински суд у Приштини осудио је у одсуству Тачија на 10 година затвора за кривична дела тероризма.

Сада тај осуђени терориста, са прећутним допуштењем Запада, влада покрајином коју је на силу и уз употребу насиља отргнуо из матичне земље. Да ли је то манифестација новог облика владавине Западне демократије? Како то да се не разликује од оних маргиналних група у свету које такође теже да силом наметну шеријатски закон у држави?

Објављивање „независности“ Косова већ је поздрављено од стране других режима који су се одвојили од својих земаља путем употребе насиља и терора. Може се приметити да су Јужна Осетија и Абхазија у којима је грађански рат проузроковао смрт и прогон на стотине Грузина, такође нагласиле њихову намеру да једнострано прогласе независност. Као што тадашњи руски председник Путин вешто примећује, веома је иронично интервенисати у стварању независног Косова, док се, с друге стране, не дозвољава постојање једног непризнатог нелегалног режима на северу Кипра. Али не заборавимо, тај режим је успео да заузме острво и да се устоличи користећи НАТО наоружање, и нема шансе да Запад интервенише у циљу исправљања те јединствене неправде у деценијама које су следиле.

Нажалост, захваљујући неодговорности НАТО-а, и у наредним деценијама ће бити рата и прича о рату.

Пише: Дин Калимниоу
уторак, 03 фебруар 2009 03:47

Одговарајуће решење за питање Косова није охрабривање сепаратизма и иредентизма што би изазвало један домино ефекат без преседана (као што је виђено у Јужној Осетији). Ако је Косово данас независно, зашто онда то сутра не би могао да буде и Северни Кипар? Заиста, зашто Америка, чији је конгрес већ гласао за аутономију Северног Кипра, не би одабрала који ће сепаратистички режим подржати?

Уместо свега тога, требало би спровести процес етничког помирења и мира, којим би свим члановима друштва били гарантовани безбедност и партиципација, далеко до хистеричног национализма.

Лидери „слободног света“ су извршили превише погрешних примена права како би нас натерали да верујемо у мит о моралној супериорности западних влада, или у њихово уверење о властитој одговорности да и надаље помажу угроженим и угњетаваним у свету. Ако нелегално самопроглашење независности Косова може да пружи икакву лекцију западном свету, онда је то овај одломак из размишљања мормонског вође Бингама Јунга: “Истинска независност и слобода могу да постоје само ако радиш оно што је добро”.

Аустралијско-македонско саветодавно веће, info@macedonian.com.au

(Извор: <http://www.americanchronicle.com/articles/view/89059>)